

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.113 van 15 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 juni 2006 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster is de vaste partner van K. B., van Nederlandse nationaliteit. Samen hebben ze twee kinderen.

Op 23 mei 2006 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar minderjarige dochter S. B., van Nederlandse nationaliteit.

Op 1 juni 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd. Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht. (...)"

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 b), 3, 30 en 31. 3. van de Richtlijn 2004/38/EEG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Richtlijn 2004/38/EG) doordat niet is voorzien in een behandeling in volle rechtsmacht van een beroep tegen een beslissing die niet door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd genomen. Verzoekster betoogt derhalve dat de Richtlijn 2004/38/EG niet correct werd omgezet, omdat de wet van 15 september 2006 de beroepsmogelijkheid bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen heeft opgeheven en een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft opgericht.

Verzoekster poneert dat de procedurele waarborgen, gegarandeerd door voormelde bepalingen ontbreken omdat zij niet de mogelijkheid heeft de genomen maatregel aan te vechten bij een instantie die zowel over de wettigheid als de gegrondheid van de aanvraag kan oordelen en dus ook de feiten kan onderzoeken. Zij stelt dat de bestaande verblijfsprocedures niet meer mogen opgelegd worden sedert de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/38/EG en de Richtlijn zelf haar het verblijfsrecht ontleent zodat zij zich niet meer hoeft aan te melden bij de gemeente.

De Raad wijst betreffende artikel 39/2 § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op het arrest nr. 81/2008 van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 2 juli 2008, waarin wordt gesteld dat "de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft" en dat uit de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat "daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet."

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat de Richtlijn 2004/38/EG de lidstaten verplicht om een specifieke verblijfskaart af te leveren, een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, maar omdat België de Richtlijn nog niet heeft omgezet kunnen dergelijke verblijfskaarten niet worden afgeleverd. Dit betekent, zoals hierboven reeds gesteld, dat volgens verzoekster zij zich niet meer hoeft aan te melden bij de gemeente. Inderdaad voorziet artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG in een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, doch lid 2 van dit artikel stelt dat "Voor de afgifte van de verblijfskaart

verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten: a) een geldig paspoort;(…)”. Hieruit volgt dus dat verzoekster, die zich in casu beroept op de rechtstreekse werking van de Richtlijn, om in het bezit te worden gesteld van een dergelijke verblijfskaart een geldig paspoort dient over te leggen, hetgeen ze echter niet deed waardoor ze dus sowieso niet in aanmerking komt voor de verkrijging van een dergelijke verblijfskaart.

In de uiteenzetting van het eerste middel voert verzoekster ook de schending aan van de artikelen 2 b), 3 en 30 van de voormelde Richtlijn maar toont niet aan op welke wijze deze artikelen geschonden zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2.2.d, 3 en 7 van voormelde Richtlijn en de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent immers dat zij haar identiteit en nationaliteit zou kunnen aantonen door middel van haar cedula en geboorteakten van haar kinderen en dit omdat de moederschaps-band altijd vast staat en dat deze band blijkt uit de geboorteakten van de kinderen.

De bestreden beslissing verwijst naar de volgende bepalingen:

- artikel 41, alinea 2 van de Vreemdelingenwet die stelt:

“Het recht op binnenkomst in het Rijk wordt erkend aan de E.G.-vreemdeling op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort.

De echtgenoot en zijn familieleden bedoeld in artikel 40, die niet de nationaliteit bezitten van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen, moeten houder zijn van het document dat krachtens artikel 2 vereist is.

De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een Lid-Staat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.”

- artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dat vermeldt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde maatregelen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ten bewijze van haar identiteit en nationaliteit enkel een kopie van haar cedula, een attest van samenstelling van het gezin, een attest van immatriculatie en de akte van geboorte van haar minderjarige dochter heeft bijgebracht. Uit het administratief dossier en uit de door verzoekster bijgebrachte stukken blijkt niet dat zij een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België heeft voorgelegd aan de verwerende partij.

In haar verzoekschrift ontkent verzoekster dit gegeven ook niet. Ze stelt immers zelf dat ze niet in het bezit is van een paspoort maar dat ze in de onmogelijkheid verkeert om een

paspoort of identiteitskaart voor te leggen. Hiervoor verwijst ze naar een schrijven van 26 september 2007 van de Angolese ambassade. De Raad merkt op dat dit schrijven dateert van na de bestreden beslissing en dat de verwerende partij hiermee op het ogenblik van het nemen van haar beslissing dan ook geen rekening kon houden. Verzoekster valt bovendien niet onder één van de bij Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) opgesomde uitzonderingen aan wie het toegestaan wordt België binnen te komen hoewel ze geen in artikel 2 eerste lid van de Vreemdelingenwet opgesomde documenten bezitten en toont het ook niet aan. Het is kennelijk onredelijk om van de verwerende partij te verwachten dat zij telkens uitgebreid motiveert waarom een vreemdeling niet valt onder voormelde uitzonderingen voorzien in het Vreemdelingenbesluit.

Verzoekster weerlegt dus niet het determinerende motief van de bestreden beslissing dat stelt: *"Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd."*

Verzoekster kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die niet werden voorgelegd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat artikel 40 in samenlezing met artikel 41 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

In de uiteenzetting van het tweede middel voert verzoekster ook de schending aan van de artikelen 2.2.d, 3 en 7 van de voormelde Richtlijn maar toont niet aan op welke wijze deze artikelen geschonden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) omdat het voor haar en haar kinderen niet mogelijk is een gezinsleven te hebben in een ander land dan België vermits de vader van haar kinderen, van Nederlandse nationaliteit, met wie zij een feitelijk gezin vormt, in België is tewerkgesteld.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de bovenvermelde Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St. nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St. nr. 140.105, 2 februari 2005). De inwilliging van onderhavige vestigingsaanvraag vereist conform artikel 41 van de Vreemdelingenwet de overlegging van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk. Door de verwerende partij

werd vastgesteld dat verzoekster dergelijke documenten niet heeft neergelegd. Verzoekster ligt dus zelf aan de basis van het feit dat haar vestigingsaanvraag in functie van haar Nederlandse minderjarige dochter niet werd ingewilligd. Uit de bespreking van de vorige middelen blijkt dat de bestreden beslissing niet met schending van de Vreemdelingenwet is genomen. Een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 kan geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. inhouden (R.v.St, nr. 130.936, 30 april 2004). Bovendien kan een tijdelijke scheiding van een gezin niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. De bestreden beslissing heeft vooreerst geen betrekking op verzoeksters kinderen en stelt ook niet dat deze het land dienen te verlaten. Vermits hun vader legaal in België verblijft is het perfect mogelijk dat de kinderen bij hun vader blijven. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de eventuele mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit gesteld heeft van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk (R.v.St. nr. 48.653, 20 juli 1994; R.v.St., nr. 152.639, 13 december 2005). Ten slotte merkt de Raad op dat het verzoekster en haar partner vrij staat een eigen invulling te geven aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Adegbie t. Oostenrijk van 9 april 1996 en Beljoudi t. Frankrijk van 26 maart 1992) waarin het Hof een bijkomende voorwaarde toevoegt opdat de vreemdeling zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het E.V.R.M. Verzoekster stelt: *“Het moet voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden. Staten dienen rekening te houden met de vraag of het voor de vreemdeling niet zeer moeilijk of onmogelijk is om in een ander land een gezinsleven te hebben. In geval van een gemengd huwelijk tussen een eigen onderdaan en een vreemdeling is het Hof doorgaans van mening dat niet kan worden overgegaan tot de verwijdering van de vreemde partner.”*

De Raad wijst erop dat verzoekster op geen enkele manier aantoonde dat het voor haar onmogelijk is in haar land van herkomst een familieleven te leiden en dat het gemengd huwelijk waarvan verzoekster gewag maakt in haren hoofde niet aanwezig is daar zij enkel een feitelijk gezin vormt met een Nederlandse onderdaan.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.